

Nu synes man imidlertid at ville lægge særlig Bægt paa, at sligt kan ske. Vi have tidligere fra Flertallets Side ment, at 13 Repræsentanter den Gang kunde være tilstrækkeligt for København, netop af Hensyn til det mindre Valgerantal, men den Gang holdt Mindretallet paa 15 Repræsentanter og sagde, at naar vi vilde strække os dertil, kunde man maaffe blive enig. Nu gaa vi endog til 20 Repræsentanter for København, men nu vil Mindretallet ikke have mere end 12. Saaledes er det gaaet bestandig, og, som jeg før nævnte, vilde man tidligere dele en Kres, naar der var 24,000 Indbyggere i den, saa naar der var 32,000 Indbyggere, men nu vil man kun dele, naar der er 40,000 Indbyggere i en Kres. Saaledes er man gaaet længere og længere bort fra Grundlovens Bydende, og saaledes er det blevet mere og mere umuligt for dette Tings Flertal at kunne gaa ind paa disse Forslag fra Mindretallets Side. Vi maa holde paa, at hvad der er erkendt fra tidligere Tid for at være Grundlovens virkelige Mening, bliver gennemført i den Aand, hvori Grundloven er given, og i den Henseende maa vi have det Daab, især nu da Regeringen har sluttet sig til os, at det virkelig vil komme til at gaa saaledes, som Mindretallet tidligere har sagt, at kunne vi ikke komme overens om andet, saa er dette den eneste Vej, ad hvilken man kan og bør naa en Løsning. For mig staar det saaledes, at nu, da Regeringen har sluttet sig til Folketingets Flertal i Opfattelsen af, hvad der er nødvendigt for, at Grundlovens Bestemmelse kan opfyldes, er det som de sidste Krampetækninger, der komme fra den Side, der hidtil har gjort Modstand mod Opfyldelsen af Grundlovens Bud, og jeg haaber, at Tinget vil blive ved at staa paa sit gamle Standpunkt, at kræve Grundlovens § 32 fuldstændig opfyldt.

Bajer: „Frem og tilbage er lige langt“, siger Ordspøget; og det lader til, at dette Lovemne skal have denne Pilgrimsgang. Det var i 1874, som den ærede Ordfører mindede om, at et Folketingsudvalg paa 15 Medlemmer enstemmig foreslog en saadan Ordning af dette Grundlag, som ligger i Flertallets Forslag. Men i 1881, da vi nærmede os Lovfaldstiden, og Bladene begyndte at vise, havde vi et Udvalg, som jeg ogsaa var Medlem af, der var spaltet i 5 Mindretal. Den ærede Ordfører var det 5te Mindretal og jeg det 4de Mindretal, og hvert af disse var paa et Medlem. Der er imidlertid i mit Forslag fra den Tid et Punkt, hvor jeg kommer Mindretallet i dette

Djævelik temmelig nær. Jeg skal ikke mottøre det, men blot pege paa Siden i Rigsdagstidenden, hvor det staar anført, idet jeg endnu fastholder det samme Standpunkt som det principale, som det, jeg helst vilde ønske gennemført. Jeg foreslog, som der staar i Rigsdagstidenden af 1881, Tillæg B., Sp. 1833, en Dagsorden, hvorved Regeringen opfordredes til at stille et Forslag til en Grundlovsændring, hvorved der bestemmes et fast, af Folkemængden uafhængigt Antal Folketingsmænd. Jeg er enig med det ærede Mindretal i, at der er ingen Grund til at forøge Folketingsmændenes Antal, dersom man i øvrigt kan blive enig om en Ændring af Grundloven. Jeg er enig med Mindretallet i, hvad der er udtalt i Betænkningen, at en Reform i Valglovsbestemmelserne, hvorved god Sikkerhed kunde opnaas for, at en Afstemning i Folketinget saa nær som muligt gav et Billede af Folketingsvælgernes Vilje, vil afgjort være saa vel i Tingets Interesse som stemmende med Grundlovens Aand, der tydelig nok er: „samme Ret for enhver Folketingsvælger uden Hensyn til Stand, hvre Vilkaar eller Opholdssted“. Det er et meget smukt, godt og rigtigt Udtryk, og jeg beklager kun, at denne Tanke ikke er fastholdt i det Ændringsforslag, som er stillet, dette Ændringsforslag om en Grundlovsændring, som ikke kan komme under Afstemning. Det kan ikke nægtes, at en Folketingsvælger ikke nu har megen Frihed; han kan kun stemme paa en af de to eller højst vel tre Kandidater, der stille sig. Selv om han helst vilde være fri for dem allesammen, saa maa han enten undlade at stemme eller stemme paa en, han maaffe nødvendig ser valgt. Dernæst giver jeg ogsaa det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkres (Sad) Ret i, at Folketingets Flertal kan meget godt være et Udtryk for Folkets Mindretal, og det paa Grund af den Bestemmelse i Valgloven, at den, som faar flere Stemmer end nogen anden Kandidat, er valgt. Men Billedet kan gøres endnu mere strigende end det, som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkres kom frem med. Det er jo meget let at forstaa, at naar der er 3 Kandidater, og den ene faar lidt over en Tredjedel af de afgivne Stemmer, saa er han valgt. Var det Tilfældet i alle Valgkresse, saa var kun lidt over en Tredjedel af Befolkningen ikke repræsenteret. Men lad os antage — for at tage den yderste Grænse — at dette Ting var sammensat saaledes, at Partierne stod mod hinanden med Halvdelen plus 1 og Halvdelen minus 1, og at Halvdelen minus 1 var valgt i Valgkresse aldeles gennemgaaende af een bestemt Retning, hvorimod de, der vare valgte af Halv-